

Mænd, jeg kender, og din unge Elskede er muligvis begavet med stor Styrke til at bære Livets Sorger, om hun end hidtil ikke har bevist, at hun kan det. Men Du er en fattig Mand, bunden til en hellig Pligt, uden hvis Opfyldelse Du kun vilde være en middelmaadig og tør Person. Den Kvinde, som vilde faa dig til at svigte denne Pligt, og som endda vilde elske dig derefter, maatte være en Kvinde, som kun var varm af sanseelig Attraa. Derefter vilde Du aldrig kunne høre hende omtale af dine Venner; thi aldrig vil en ærlig Elskov kunne leve af nedværdigende Opofrelser.

Hvad formaar I da at være for hinanden? I Virkeligheden intet. Jeg vil nu ikke tale om hendes Mands Rettigheder, som skaber endnu flere Pligter for dig, men det er dig ikke tilladt at forandre nogensomhelst Kvindes sociale Stilling. Du har jo ikke en Gang Lov til at gifte dig, med mindre Du finder en Medgift. Du kan jo ellers ikke leve.

Da I altsaa ikke frit kan tilhøre hinanden, saa synes jeg, at I begge maa væmmes ved at komme ind i et fejgt og smudsig Forhold, som forbeholder Ægtemanden Muligheden til at blive Fader. Jeg tror dig ikke i Stand til blot i otte Dage at elske en Kvinde, som, for at slippe for en uundgaaelig Ulykke, vilde ofre til de ægteskabelige Kærtægn et Legeme, som var befrugtet af dig.

I maa altsaa være fornuftige. Gør Vold paa Jer selv, lad ikke lange Enesammenkomster, lad ikke begejstrede lange Timer, under Henrykkelsens Slør, udarte til fysiske Fornødenheder, som det ikke mere er muligt at modstaa, naar man først uforsigtigt har givet efter for dem.

Rens eders Hjerter, søg at blive Martyrer og Helgene, eller fly fra hinanden hurtigst muligt, thi en Svaghed kan styrte eder i en Række Ulykker og bitre Ærgrelser, under hvilke Kærlighed vil udslukkes. Jeg er vis derpaa for *dit* Vedkommende, thi dit Sind kan ikke taale noget smudsig uden straks at komme til at afsky Aarsagen dertil.

Denne strenge Dyd vil, forudsætter jeg, kun i Sandhed være vanskelig for dig, Manden. Det skulde undre mig meget, om en ganske ung og ren Kvinde ikke kunde forstaa dens Poesi og Ynde og ikke, naar en lille Tid er gaaet, i den finde alle Garantier for sin Lykke og Tryghed.

Med Hensyn til den ædle Rolle, som falder i hendes Lod, og det værdige Eksempel, som hun vil give ved at handle saaledes, er det jo let at opfatte dem under et alment Synspunkt. Kvinder, som stilles i denne skrækelige Kamp mellem Lidenskab og Pligt, vil kunne give et mægtigt Indlæg i deres Sag ved at vise, hvilken Sjælsstyrke de raader over. Naar deres Ægtemænd tvinges til at agte dem, vil de aldrig undertrykke dem. Naar de ligefrem gør det, og man i Virkeligheden ser et udadtilt, ædelmodigt, forsigtigt og stoisk Køn forhaanet og miskendt af et despotisk og brutalt Køn, vil Befrielseslovene snart komme; thi i begge Køn er der dog for Sandhedens Sag en Følelse af Retfærdighed og en Trang til Billighed, som vækkes, og som vil faa Overhaand, naar Tiden kommer.

Naar alle disse Overenskomster fastsættes og holdes, tvivler jeg ikke paa, at eders Kærlighed bliver lykkelig, varig og værd at beundres. Du er Standhaftighed, Ligheds-

følelse og Ømhed i egen Person. En Kvinde, som er dig værdig, vil holde dig fast, og det er umuligt andet, end at en Kvinde, som har forstaaet dig, maa være din Lige i Mod og Følelse.

Samfundet er ondt og grusomt. Vore Lidenskaber er hverken gode eller onde. Ud af intet maa man frembringe noget. At elske er ikke noget vidunderligt. Den ringeste Grisette skriver Kærlighedsbreve og offer sig lige saa hengivelsesfuldt som en Muse. Der skal et drøjt Arbejde og en højbaaren Vilje til at gøre Lidenskab til en Dyd. Hvis vi vil løfte Samfundet, lad os da ogsaa løfte vore Lidenskaber. Men giver vi os blot hen til dem, saa gør vi kun noget saare almindeligt, der kun er værd at yde Stof til en Vaudeville af Hr. Scribe, en Novelle af Hr. de Balzac eller af Fru George Sand. Den Slags Folk skal man ikke tage som Voldgiftsmænd, naar der er Tale om det kloge og forstandige. De vilde fortælle Livet, som det er, hvis de skulde give et Kursus i alvorlig Moral, men det skal de ikke.

Din George.

Kvinder og Paatrængenhed.

Det kan maaské se ud som en Fornærmelse mod Kvinderne, naar jeg i deres eget Blad sammenstiller dem med ovennævnte Last.

For imidlertid at forebygge Misforstaaelse vil jeg skynde mig at sige, at jeg selv er Kvinde og ivrigt arbejder paa, at Kvinden i mangt og meget skal blive ligestillet med Manden, men — samtidigt ivrer jeg ganske vist ogsaa for, at Kvinden skal have de samme Pligter som han, og ikke, naar det passer i hendes Kram, optræder pukkende paa de *For-Rettigheder*, som hendes Særstilling i Aarhundreder har givet hende frem for Manden.

I slige Tilfælde kan hun nemlig være i Besiddelse af en Ugenærthed og Paatrængenhed, som ikke alene virker stødende og afskrækkende, men som ogsaa kaster en fæl Skygge over hele Kønnet, saa fæl, at Manden ofte udbryder: „Det kunde en af os aldrig gøre!“

Og det er imod denne Last, jeg vil advare Kvinderne.

Er der Tale om Billetter, der uddeles gratis til et eller andet Møde, en eller anden Forelæsning, gaa saa paa rette Tid og Sted og forlang en af disse, men er der ikke flere tilbage, saa tag det med Ro og sig til Jer selv eller til andre, om I behager: „Det var kedeligt, men der er intet ved den Sag at gøre!“ — og dermed basta; løb for alt i Verden ikke til Herodes og Pilatus, til den og den og sæt Tiggeransigt op for at komme ind, men stil Jer endnu mindre, naar al Ting viser sig at være forgæves, paa Trappen, indtil Foredragsholderen kommer, for saa ydmygt som en lille Hund at tigge Jer ind med ham og gaa i hans Kølvand.

Det er uværdigt for en Kvinde, og ingen som har Følelsen af eget Menneskeværd, burde se slige eller lignende Tilfælde uden at paatale det til selve Individet.

Eller vi vil gerne op paa en Spovogn, mine Damer, den er overfyldt, vi maa staa enten hos Kusk eller Konduktør, det er ikke værre for os end for Mændene; vi maa der-

for aldrig tillade, endmindre ved vor Adfærd forlange, at en Mand rejser sig for at tilbyde os sin Plads, men lad os selv være høflige, om vi er saa heldige at sidde, og overlade vor Plads til ældre eller svageligt udseende Personer, ligegyldigt, af hvilket Køn.

Frem for alt, lad os aldrig trænge os paa i Kraft af det, at vi er Kvinder.

Det er noget helt andet at arbejde ihærdigt og uden at trættes for en Sag, at henvende os atter og atter der, hvor vi kan fordre vor Ret, den, der forholdes os!

Husk bare paa, at det er kun den *kvindelige Paatrængenhed*, den, som nedsætter os i Mandens Øjne og faar ham til at betragte os som lavere Væsener, at jeg her advarer imod.

Og gid der var en og anden, som vilde skrive sig denne Advarsel bag Øret.

Signe.

Wiinblad og P. Knudsen.

I denne Tid, da Dommen over disse to Mænd overalt vækker Opmærksomhed, Glæde hos nogle og Harme hos andre, kan det maaské have sin Interesse, især for vore udenbys Læserinder, at høre lidt om disse farlige Personer, der skal straffes som Forbrydere.

Det er nemlig ikke ualmindeligt, at frisindede Kvinder ude paa Landet, der er med i politiske Spørgsmaal, er helt uvidende om Arbejderbevægelsen i København og de Navne, der knytter sig til denne. Dhrr. P. Knudsen og Wiinblad er de mest kendte her. At fortælle om disse Mænds store Arbejde og mange Aars utrættelige Virksomhed i Arbejderbevægelsen er temmelig umuligt i et Blad; det vil en Gang, naar Arbejderbevægelsens Historie skal skrives, fylde tykke Bøger, men jeg vil blot flygtigt udtale mit Indtryk af deres Personer.

Det var i 1886, da den første kvindelige Væverstrike var udbrudt i København paa de Rubenske Fabriker, at det en Dag ringede paa min Dør og to af disse kvindelige Vævere, ledsagede af en Herre, traadte ind. De unge Piger, nette og beskedne, men lidt forknytte, sagde ikke noget, men deres Ordfører, Hr. Knudsen, talte desto ivrigere deres Sag. Med Overbevisningens Varme og en egen stærk Maade at udtrykke sig paa, fordrede nu Hr. Knudsen, at de Kvinder, som havde dannet *Kvindelig Fremskridtsforening*, hvis Formaal var at arbejde for *Kvindernes Ret*, ogsaa i Praxis skulde vise, at dette var dem en Alvorssag. Den offentlige Mening maatte vindes for de kvindelige Vævers Strike, og da Væverskerne endnu ikke var organiserede i en Fagforening, var Sagen kritisk.

Hr. P. Knudsen naaede den Gang for sit Vedkommende sit Maal. Flere af *Kvindelig Fremskridtsforenings* bekendte Navne stillede sig i Spidsen, indkaldte til Møde, og den offentlige Mening vandtes den Gang til Gunst for de kvindelige Vævere.

Saaledes som her i det smaa, saaledes overvinder han med sin Jærnvilje alle Hindringer. Dog maa man ikke tro, at det er denne uforfærdede Hensynsløshed og Forstandsklarhed, der behersker Manden, nej — man faar tvertimod Indtryk af, at der slaar et dybtfølelsesfuldt og varmt Hjerte for de lidende bag hans stærke Gaaen paa